

COM COMBATRE EL FEIXISME

Xavi Domènech
Historiador.

Jornades UPEC

Ells són pocs, nosaltres som
moltes

4, 5 i 6 de novembre

COM COMBATRE EL FEIXISME

Des de la cultura. **Najat El Hachmi**, escriptora.

Des de la història. **Xavi Domènech**, historiador.

Des de la societat civil. **David Karvala**, Unitat Contra el Feixisme i el Racisme (UCFR).

Autor: **Xavi Domènech**, historiador.

Vox o la Reconquista de los Cruzados

En el *Salvados* que Jordi Évole va dedicar a Vox just després dels seus resultats a Andalusia, a part de descobrir que Carlos Herrera parlava català (va viure fins als 19 anys a Mataró) i que als mítings d'aquesta formació es cantava l'himne de la *Legión* fundada per Millán-Astray *El novio de la muerte*, va quedar un interrogant a l'aire. Évole es preguntava: “¿Por qué utilizan la Reconquista?” i Herrera contestava amb un concís i gens aclaridor: “No lo sé”.

El vídeo de campanya de Vox, fet amb un cromat envellit com si fos una imatge dels anys trenta, amb Santiago Abascal rodejat d'homes a cavall, prometia que la “Reconquista començarà en tierras andaluzas”. Va provocar hilaritat a les xarxes, però no era un tema menor. Evidentment la primera referència que ve al cap és el conjunt de guerres entre regnes cristians i musulmans que es va desenvolupar durant vuit segles i que culminà amb la derrota de Granada el 2 de gener de 1492, anomenada “Reconquista”. Que no era tema només d'una campanya ho va demostrar la celebració aquest 2 de gener per part de Vox i de l'efemèride “contra el invasor musulmán”, segons un tuit de Vox reblat amb un altre del mateix Santiago Abascal on deia que set segles després “permanece la determinación de no someternos al Islam, España es Reconquista”. Té lògica, en aquest sentit, que a la concentració commemorativa d'aquell dia es requisessin les banderes d'Andalusia mentre es mantenien incòlumes les *rojigualdas*. Al cap i a la fi la *verde, blanca y verde*, creació del pare de la pàtria andalusa Blas Infante, és verda en honor als Omeia del Califat de Còrdova i el blanc pertany a l'imperi Almohade, en una reivindicació d'al-Àndalus com l'arrel de la mateixa Andalusia actual. I això fou precisament el que el 1492 fou derrotat, obligant a la conversió o expulsió dels moriscos i dels jueus amb l'Edicte de Granada, redactat per Torquemada, fundant posteriorment dues idees possibles d'Espanya. Aquella que la veu com a essencialment catòlica i occidental i castellana o aquella que la veia com un gresol civilitzatori. No cal dir quina és l'aposta de Vox en aquest debat, com tampoc cal esforçar-se molt per veure quin és el missatge que hi ha sota d'aquesta apel·lació: seguir lluitant contra l'“invasor musulmán”, ara convertit en moderns migrants africans, “no someternos al Islam”, en la millor versió del xoc de civilitzacions dels *neocoms* nord-americans, ja que “España es

Reconquista” i la “Reconquista comenzará en tierras andaluzas”. Però la Reconquista va començar a Andalusia? Don Pelayo, victoriós a la batalla de Covadonga del 722 que inicia la “Reconquista”, era andalús? No. Almenys aquest no.

Dins l’imaginari de l’“extrema dreta” espanyola hi ha una segona Reconquista. En paraules de Manuel Machado, escrites el “II año triunfal”, aquesta era la de l’*Alzamiento* del 1936 guiada pel “Caudillo de la Nueva Reconquista”. Segurament per això, si durant la campanya electoral el número 1 de Vox per Málaga va dir allò que “el franquismo no fue una dictadura”, quan entraren al Parlament d’Andalusia una altra dirigent d’aquest partit no va dubtar a comparar-la amb l’entrada de la *División Azul*. Aquesta segona “Reconquista” sí que es va iniciar al sud, amb la II División comandada per Queipo de Llano que va fer pagar amb el “diezmo de sangre” cada poble d’Andalusia i Extremadura en aquella “marcha sobre Roma con más sangre” feixista. Va ser concebuda en aquest sentit no com una guerra civil, sinó com una *cruzada* pel català, i futur Primado de España, Enric Pla i Deniel i santificada amb la Carta Col·lectiva dels bisbes de tot Espanya impulsada per un altre bisbe català: Isidre Gomà. Una nova *cruzada*, com la santificada en la primera “Reconquista” contra els musulmans, ara contra els nous “infidels”: republicans, anarquistes, socialistes, comunistes, catalanistes o nacionalistes bascos.

Si l’Islam, reconvertit en la imatge de “l’amença” dels migrants, que moren per desenes de milers a les aigües de la Mediterrània, és el primer enemic, el segon són tots aquells que ja durant la Guerra Civil es van considerar com l’anti-Espanya; queda el tercer, que com hem vist en realitat és el primer en l’ordre de prioritats. Si per Charles Fourier, en els orígens del socialisme el s. XIX, “a qualsevol societat el grau d’emancipació de la dona és el criteri natural del grau d’emancipació general”, mai fou així per als *cruzados*, que veieren en la II República un desafiament a l’ordre masculí i en això (donat que la dona era per ells un ésser tendent a la irracionalitat i la amoralitat que s’havia de controlar) el principal atac a la raça. Per això Franco nomenà directament el psiquiatre, format al Berlín nazi, Vallejo-Nájera cap del Gabinet de Investigaciones Psicológicas per investigar “las raíces biopsíquicas del marxismo” i aquest se centra precisament en la “patología de la mujer roja”

que, segons el psiquiatre, “eran degeneradas, feas, bajas, sin el tesoro de una vida interior, llenas de brutalidad e instintos criminales y sexualmente más activas de lo natural”. Calia llavors recloure-les i acabar amb tota la legislació que assegurava la seva emancipació.

Pensar que aquesta nova “Reconquista” no ens afecta, que la millor defensa enfront d’això és només reivindicar un “esperit” del 78 absolutament esberlat, com demostra la mateixa emergència de Vox i la relació de la resta de dretes amb ell, o pensar que com que pertany a Espanya no és un problema que pertanyi als catalans i les catalanes, això sí que és viure en una realitat virtual. Hi ha psicotròpics més bons.